

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δραχμς και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευόμεν τον Παρθενώνον.

Τών θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'δ χέρι.

Τέσσερις μινός Γενάρη,
φεύγουν οι καλλικαντζάροι.

Πούτνος έπτακόσα κι' όγδοίνα τρία
και χορών μεγάλων νέα φασαρία.

Τών 'Ανακτόρων ό χορός
'όπως και πέσου ζωηρός.

Φ.—'Αν ήτον ό τηλεγράφος εκείνος του Μαρκώνη
και 'στών Ρωμηών τό κράτος,
μ' αυτόν θα περιέγραφα, βρε Περικλή καθών,
καθ' όλον του τό πλάτος
και τον χορό του Παλατιού, που 'γίνηκε κι' έφέτο
'στό λαμπερό παρκέτο.

'Αλλ' επειδή τό κράτος μας άρχαιον θεωρείται
κι' αυτόν τόν άνευ σύματος τηλεγράφων στερείται,
γι' αυτό με τό τηλεφώνον θα σοϋ τόν ζωγραφήσω
κι' όλα τά πάντα, Περικλή, θα σοϋ διασαφήσω.

Κι' όπως ό μέγας Όμηρος, ώ κεφαλή γελοία,
λεπτομερώς εξίστορει τών 'Αχαιών τά πλοια,
κι' όνομαστί τους άρχηγούς εκείνων άναφέρει,
που τής Τρωάδος τής κλεινής έπόρθησαν τά μέρη,
έτσι και πάλιν έρχομαι να κόψω και να ράψω
κι' άρσενικών και θηλυκών όνόματτα να γράψω,
κι' ένα μητρών να γενή, κατάλογος και λίστα,
που να τήν βλέπη, Περικλή, και να σέ πηγήν νύστα.

Μακαρίζων τήν 'Ελλάδα
ζαναβάζω τήν βελλαδα,
κι' άριέβρω 'στό χορό
με κορμάκι λιγερό.

'Αλειμμένο με κερι
καθως πέσου τό παρκέτο...
δέν τάλλάζκω οι καιροί
σάν και σένα, Περικλέτο.

Κόμματοι μοσχομυρίζουν,
κι' άνω κάτω τριγυρίζουν
κομματάκια διαλεκτά
με φορέμκτ' άνοιτά.

'Αλλαις είναι παντρεμμένες,
'Αλλαις άρραθωνισμέναις,
κι' 'Αλλαις πάλ' ή κακομοίραις
λαχταροδεν ζωντοχήραις.

Τούτη τήν θαρρείς ελάτη,
τούτη τριανταφυλλά,
ρίνεται και κήποις πλάτη,
πουβει κραατοεληρά

Βλέπω κήποις δεσποινίδα,
βλέπω κι' 'Αλλη σάν σανίδα,
μά προβάλλει 'στό χορό
μά κυρά σάν πατερό,
κι' 'Αλλη μία σάν καθρόνι,
και θυμίζαμι τό Κορδόνι.

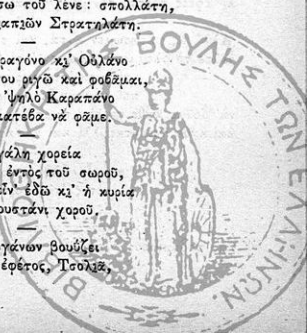
Πάνε κι' έρχονται τζόζικα μεγάλα,
κι' ό παππούς φρέσκος φρέσκος 'στη σάλα
του χορού τής σανίδος κυττά
κι' άπ' έδω κι' άπ' εκεί κυριετζά.

Τόν κυττάζουν μαριόλαι, μαριόλοι,
και του κράτους οι προγγοντες βλοι
'μπρός και 'πίσω του λένε: σπολλάτη,
σεβαστέ των γκακιών Στρατλάτη.

Βλέπω κάθε Δραγόνω κι' Ουάνω
κι' έμπροστά του μινώ και φοβάμαι,
και κυττώ τόν 'Ψηλό Καραπάνω
και του λέω: κατ'εβα να ραμε.

Συνωθεταί μεγάλη χορεία
φύρδην μίγδην έντός του σωρού,
κι' ό Σκουός είν' έδω κι' ή κυρία
με σπουδατο φουστάνι χορού.

'Από κρότον όργάνων βουζέι
τό Παλάτι κι' έφέτος, Τροιά,

καὶ σπαλέτα χρυσὴ πλημμυρίζει
κι' ἀνεβαίνει δρό δρό τὰ σκαλιά.

Τῶν ἀρμάτων περὶ τὰς αἰθούσας
καὶ φωνάζω: γαουρνάει ἡ πάσσα,
κι' Ἄμκζόντας ἡμῶν χορευσοῦσας
καὶ Κισσώτους, ποῦ κόβουν τὰ πράσσα.

Χαίρε, λέγω, Κισσώτων πληθώρα,
καὶ πολέμων ξεγυρνώντας παρούτιμα
τοῦ Σουπέ περιμένο τὴν ὥρα
νὰ ριχτῶ σὲ σαλλάτια καὶ μπούτια.

Ἔσειε, κυράδες λιγεραῖς, καὶ σεῖε τὰ κοπελούδια,
ν' ἀφήσετε τὰ νάζια σας καὶ τῆς φιλοκουθένταις,
καὶ μπᾶτε μέσα στὸ χορὸ νὰ μάθετε τραγούδια,
νὰ ὄητε καὶ τὸν Θωδωρὴ μαζὶ μὲ τοὺς λεβένταις.

Μπᾶτε, κυράδες, στὸ χορὸ, κι' ἐπέρασαν οἱ φόβοι
κι' ἡ μύχουρις τριχμιάις,
καὶ τώρα βγάζει τὸ σπαθὶ κι' ἔλο κοντύλια κόβει
νὰ κἀν' οἰκονομιάς.

Κόβει τὸν ἕνα τὸν λουρέ, μὰ κόβει καὶ τὸν ἄλλο,
καὶ πρῶτος Κόπτης τῶν Κοπτῶν λαμποκοπᾷ στὸν μπᾶλο,
κι' ἑμᾶς μᾶς πᾶνει κόψιμο με τούτα τὰ κοψίματα,
κι' ἀργίζουν τὰ γουργουρητά, τῆς νήσεταιε τὰ ρεψίματα,
καὶ δίδεται ἱερὰ σκινὶς τοῖς φίλοις τοῖς οἰκιάσιν...
ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Σκινδοφόρος, δόξα σοι.

Κρῖμα ποῦ πῆγε 'στους Κορρούς κι' ὁ Κόντης ὁ μεγαλός
κι' ἀδικημένος ἔμεινε παρὰ ντ' ὄνερὸ μπάλο,
ἀλλοῶς θὰ 'εργουρήσει μὲ σὶ μὲς' στὸ Παλάτι
κι' ἡ γόβα τοῦ Κορριάτη.

Χορεύουνε τὰ πατερά, χορεύουνε τὰ σανίδια,
χορεύει κι' ὁ Κορδόνκος μὲ τὰ πολλὰ παιγιδιὰ.
Καθβαλικεύει χαίρεται, πεζεύει κικιρῶνει,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του σανίδι ξευτρῶνει,
σανίδι μέγα καὶ τρανὸ,
ποῦ δείχνει πρὸς ἀληθινὸ,
σανίδι, ποῦ 'στερέωσε τὸν ἕνα κι' ἄλλον φίλο,
σανίδι, ποῦ γινε γιὰ 'μᾶς τῆς γνώσεως τὸ ξύλο.

Σανίδι, ποῦ 'κρεμάστηκαν ἀπάνω του θεσμοὶ
κι' ἐγλύφωσαν κι' ὀρίμασαν γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ δόντι,
σανίδι, ποῦ τὸ Σύνταγμα τὸ πᾶσανε σπασμοὶ
κι' ἔφερε τρίττο τὸν μουγγὸ καὶ τὸν λιγνὸ τὸν Κόντη.

'Ἄλλ' ἄς τάξησωμεν αὐτὰ, καὶ τώρα, Περικλέτο,
δεῦτε τὸ βλέμμα στρέψωμεν 'στὸ θηλυκὸ μπουκέτο,
καὶ τώρα 'στὰ γερμάματα,
ποῦ φέρουνε ξεμωμάματα,
νὰ 'δοῦμε κάθε τρυφερὸ πρωτόβγαλο φωντάνι
καὶ κάθε τριανταφυλλὶ καὶ κἀτασπερὸ φουστάνι.

Γιατί δὲν ἦλθες, μακαρά, κί,
κι' ἐφέτος 'στὸ χορὸ,
νὰ ὄης κορίτσι τρυφερὰ
καὶ κρέας τρυφερὸ,
καὶ ποδογύρους βλέπωντας νὰ ξεροκκαπαίνεις,

μὰ σκυθρωπὸς καὶ κτηρῆς
καθ' ἐκὐτὸν φιλοσοφεῖς
περὶ τῆς ματαιότητος ἡμῶν τῆς ἀνθρωπίνης;

Τούτη σὺν γαῖσα φαίνεται, κι' ἐκείνη σὺν πουλάκι,
ποῦ τρώγεται, βρέ Περικλῆ, καὶ μὲ τὸ κοκκαλάκι.
Μάθε λοιπὸν κι' ἡ Κριεζὴ πῶς ἔβρισκεται παρούσα,
κι' ἡ Κακιιλία, λιγερὴ κι' ἀλαφροπερπατοῦσα,
κι' ἡ δεσποινὶς ἡ Μπαλτατζὴ κι' ἡ δεσποινὶς ἡ Βάσσαυ,
κι' ἔπρεπε νᾶσαι 'στὸ χορὸ ν' ἀνοίξης τὰ στραβά σου
νὰ ὄης τὴν Νεγρεπόντενα, τὴν Στρεῖτ, τὴν Ροῖδη,
τὴν Μπούριαν, τὴν Ραγκαβῆ, καὶ τὴν Νικολαΐδη.

Ρίγω τὰ μάτια μου λοζὶ
μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη,
καὶ βλέπω καὶ τὴν Μεταζῆ
μὲ λαμπερὸ μετᾶξι.

Βλέπω τῆς Ἀύδρας ἔπειτα, μὰ βλέπω καὶ τῆς Ράλλη,
καὶ στρέφω ἴγιο πάλι
καὶ βλέπω καὶ τῆς Πάλλη.

Περ.—Καὶ τί φορέματα φοροῦν;
Φασ.— Δὲν ξέρω, μὰ θὰ μάθω
καὶ θὰ σοῦ πῶ, βρέ Περικλῆ...τώρα κυττῶ τὸν Ἄθω.
Βλέπω καὶ τὸν Μπακόπουλο, ποῦγ' ὑποκυττῶ μαρζί...
ἐκμα λάθος... μιλ παρντόν...εἶν' ἕνας ποῦ τοῦ μοιζέει.
Νομίζω πῶς κηλάρισα τὸν Τριανταφυλλῆκο,
ποῦ τούπαν γιὰ τὴν ἐκλογὴ πῶς ἔχ' ἡ φράβα λάκκο.

Τρέχει κι' ἐφέτος ὁ χορὸς σὰν τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι,
μὲ νὰ καὶ μπαινὶ 'στὸ χορὸ
μὲ τριανταφυλλὶ θαρρῶ
κι' ἡ Τριανταφυλλᾶενα τὸ τριανταφυλλᾶκι.

Περ.—Ποιαῖς ἄλλαις βλέπεις, Φασουλή;
Φασ.— Μὴ κρῖνο μὲς 'στὰ κρῖνα
μ' ἕνα φουστάνι ταιμαβί, μὰ καὶ τὴν Ὀνωρίνα,
ποῦ δὲν χορεύει κουτουσοῦ,
καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει
'μπροστὰ 'στὸ σκέρτσο τοῦ χοροῦ
καμμάκι δὲν τῆς βγαίνει.

'Ἄν ἔβλεπες καὶ τὴν Κρασοῦθὰ θὰ 'φωναζέες καὶ σὺ:
δὲν φταῖν οἱ ταθεριάρηδες, δὲν φταῖν τὸ κρασί,
μὰ φταῖν τὰ μάτια τῆς Κρασοῦθᾶ, ποῦ παίζουσε κερσί.

Χνώτα πολλὰ 'στὴν αἰθούσα καὶ κάνει τίσχη ζέστη,
κι' ἂν ἐρωτῆς, βρέ Περικλῆ, καὶ γιὰ τὴν Χατζανέστη,
παρούσα βρισκαται κι' αὐτὴ μὲ τὸν κομψὸ τῆς ἀνδρᾶ,
κι' εἶναι καὶ δὴ γολερικαὶ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρα.

Διαβάνουν κι' ἡ Δραγουμέναις μ' ἄσπρα θαρρῶ ντυμέναις,
τρεις ἀδελφάδες εἰμαστε κι' ἡ τρεῖς χαριτωμέναις,
βλέπω καὶ τὴν Καλλέργενα, τὴν ἀδελφὴ τῶν Ἐρη,
τὴν Κόρβει καὶ τὴν Γκριζίγχερ, καὶ κάνω τόσο κέρσι.
Αὐτὸς ποῦ λές ὁ Γκριζίγχερ κι' ὁ Κόρβει, Ἄρκεντις,
μακθᾶνω μὲ πολλὴν χαρὰν 'στὸν ἔλεγχο πῶς εἶναι.

Τώρα κυττῶ τὸ τριαντὸ σπουδιῶνο διπλωμάτη,
τώρα κυττῶ τὴν Ραζή, τὴν Μαύρου, τὴν Πασοπάτη,
τώρα κυττῶ, Περικλῆ, τοῦ Στρακτιγῶ τῆς κόρας,
τώρα τῆς Δεληγιώργενας, τώρα δὴς μακροφόρας.

Βλέπω και τῆς Λεβιδενικῆς κι' ἐκεῖνη τὴν Μαρίκα,
 πούναι γεμάτη γλύκα,
 τώρα κυρία τῆς τιμῆς, τώρα τὴν Κοντοσταύλου,
 τώρα κυτῶ τὴν Μεσσαλά,
 τὴν Έτζερτον και τῆς Μελλά,
 ἐν ἄλλοις λόγους τοῦ Κοκοῦ, τοῦ Λέντοτ, τοῦ Παύλου.

Σπαλέταις πᾶνε κι' ἔρχονται, λορία, τρικαντά,
 κι' ἡ Ριανκούρ ἡ Ζηλευτή
 παροῦσα φαίνεται κι' αὐτή,
 και 'στῆς Γαλλίδες τῆς Ρωμηρικῆς Ρωμική' ἄπαντᾶ.

Τώρα κυτῶ τὴν Τσερμπασέρ, μὰ και τὴν Νοδικώφ,
 κι' ἀπὸ τὰς καταλόγους τῶν τὰς ἐρ, τὰς ἴφ, τὰς ὄφ,
 καταλαβαίνεις, Περικλῆ, χωρὶς θεογνωσία
 πὺς εἶναι Ρούσσαις ντιστεγκὲ μέσ' ἀπὸ τὴν Ρούσσια.

Εἶναι παροῦσα κι' ἡ Μπερμπιέρ, ξένον κι' ἀφρώδες κάλλος,
 κι' ἡ Μάτεση κι' ὁ Μάτεσης, ποὺ δὲν τοῦ φεύγει μᾶλλον.
 Τώρα κυτᾶζω τὰ κομπιὰ σιργάντοτς Στρατηλάτου
 κι' ἀρεμανίων ἱπποτῶν τὸ πάσο και τὴν πόζα,
 τώρα κυτῶ τὴν Κούζενα και τὴν Θεοφιλάτου,
 τῆς Μαντζαράκη τῆς κομπιάς, τοῦ Καρατζᾶ τὴν Ρόζα.

Κιζαίρω και τῆς Βούρεναις, κι' ἐπειτα, μπεχλιδάνη,
 βλέπω και τῆς Τρικούπεναις, τοῦ Κώστα και τοῦ Γιάννη,

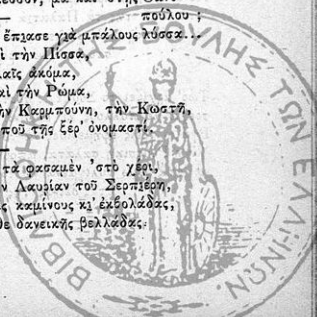
στρέφω και 'στὴν Καλίνσκена, στρέφω και 'στὴν Χατζίσκου,
 κι' ὄμνῶ τὰ πλούτη καθενὸς δεσπότης κι' ἀρχοντίσκου.

Κυτᾶζω και τοῦ Τσαμαδοῦ τὴν κόρη τὴν πανώρικη,
 δὲν λημονῶ και τὴν Μπασαζ, τὸ τραχανὸ κεράσι,
 και τρίζουσε μεταξωτὰ τῆς ὥρας μισοφόρια,
 και κάνω στίγους καθεμῆρας και τόπο νὰ περάση.

Γιὰτὶ δὲν ἤλθες, μασκαρά,
 νὰ 'δῆς γυναίκες μιά φορά,
 νὰ 'δῆς τὴν χαριτόβρυτη Παπαδημηκτοπούλου,
 κι' ὡς εἶδος τσαλαπετεινὸς
 νὰ κουβεντιάσης εὐγενῶς
 'στὴν Μαρούρα, 'στῆς Δ' Ὀρμεσσόν, μὰ και 'στῆς Ἐθνο-
 πούλου!

Σὰν και πέσου, Περικλέτο, μ' ἐπίσσε για μπάλλου λύσσα,
 τώρα βλέπω και τὴν Πίσσα,
 βλέπω και πολλὰς ἀκόμα,
 τὴν Ρωμανοῦ και τὴν Ρώμα,
 τὴν Ζαχίμη, τὴν Μαγγίνη, τὴν Καρμπούνη, τὴν Κωστή,
 κι' ἄλλαις τέτοιαις ἀπὸ αὐτῆ, ποὺ τῆς ξέρ' ὀνομαστὶ.

Τώρα κάθουαι και γάσσω μὲ τὰ φακαμὲν 'στὸ χεο,
 και ξανοίγω τὴν Ἀβέρωφ, τὴν Λαυρία του Σερπίου,
 και θυμομαί τοῦ Λαυρίου τὰς κηκίνας κι' ἐξελόδας,
 και θρηνῶ πικρὰ τὸ χάλι καθὲ δανεικῆς Βελλόδας.

Νά κι' ἡ Μαίρη τοῦ Γρυπάρη καὶ παρέ' ἡ Σκαναβῆ,
δὲν νυράδες ὅπου χάνεις Τρίτη καὶ Παρασκευή.

Βλέπω φόρεμα χρυσίζον δωδεκάπηνυξ οὐράς
τῆς Εἰρήνης Πεσματζόγλου, μελιστάλακτης κυρῆς.
Εἰν' ἐδῶ κι' ὁ Πεσματζόγλου, πλούσιος ἐπιτυχῶν,
βουλευτῆς ἐπιλαχῶν.

Γιατὶ κάθεται καὶ χάνει τὸν κισρὸ σου τοῦ κισρὸ
καὶ δὲν ἤλθες ἐδῶ πέρα γὰρ νὰ 'δῆς τὴν Νομικοῦ,
φυντανάκι τρυφερό,
πούχει μέλλον 'στὸ χορὸ ;

Τί τὴν δρᾶν ἐξετάζεις
τοῦ Κορδονοῦπουργεῖου,
καὶ δὲν ἤλθες νὰ κυττάξῃς
καὶ τὴν Παππαγεωργίου,
τοῦ Καθηγητοῦ τὴν κόρη σὰν τὸ κρύο τὸ νερό,
ποῦ μοῦ λένε πῶς ἐφέτος πρωτοβγαίνει 'στὸ χορὸ ;

'Αμμ' ἡ Τσέρνοβιτς ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται, τσιφούτη ;
'Αμμ' ἡ Παππαρηγοπούλου πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τούτη ;
'Αμμ' ἡ Σούτσου τί σοῦ λέει ; πῶς σοῦ φαίνεται κι' ἡ Κούσκ,
μὰ καὶ καθεμιά μητέρα,
ποῦ κυττᾷ τὴν θυγατέρα,
κι' ὁλοένα κικακρόνει γὰρ τὴν κόρη τῆς τὴν τοῦπα ;

Γιὰ νὰ δεῖξω πῶς κι' ἀρχαῖα σὰν πολυέροια σκαμπάζω
καὶ νὰ γίνῃ κἀποια ρίμα,
τῶν ἀρχαίων ἓνα ρῆμα
θὰ σοῦ ξερουρίνω τώρα, ποῦ σημαίνει τὸ κυττάξω.
Δέρκομαι λοιπόν, κι' ἂν θέλῃς γὰρ νὰ γίνῃ στίχος δέρκο
κι' ἓνα κίονο λακιδιό,
ποῦ φωνάζεις μὲ καυμό :
μαντζουράνα 'στὸ κατώι νὰ πὲ 'ἀγκωνια 'στὸ σβέρο.

Στάζον τὰ κεριά, καμμένη, καὶ λερόνου τίσω λούσο...
νὰ καὶ ξενὸ Πρεσθευαὶ
καὶ 'δικοὶ μας Βουλευταί,
καὶ θερρὸ πῶς εἶδα κἀπου καὶ τὸν βέκτη Μονοκροῦσο.

'Εδῶ πέρα λάμπει κι' ὅλος
ὁ πεζὸς στατῆρὸς ὁ στύλος,
ἐλ' ἡ κρέμα τῆς Αὐλῆς,
Πρίγκηπος καὶ Βασιλεῖς.

Λάμπει κι' ἡ Βλαμιδηρόνα, δηλαδὴ τοῦ Νικολάου,
μὲ δεκαπέντε φεγγοῦλα,
κι' ἡ Γεννήσαρλη δὲν λείπει, κι' ἡ κυρία Χαριλάου
σὰν 'Ερνάνη Δόνα Σόλα.

Λένε κι' ἡ Βλαμιδηρόνα, σύντροφέ μου στραβοκάνη,
'στὰ δικὰ τῆς τὰ Παλάτια τρανκαχτὸ χορὸ θὰ κἀνη,
κι' ἀπὸ τώρα, Περικλέτο, νὰ φροντίσης παρευθὸς
'στὸ χορὸ νὰ προσκληθῆς.

Τώρα ἀρχίζει τὸ Σουπέ... σὺρτε φέρτε τὰ βρολιά,
τρέχω μὲ πολλοὺς κι' ἐγὼ νὰ γεμισῶ τὴν κοιλιά.
Βγάλω τρεῖς ἐφημερίδες νὰ τυλιξῶ μέσα, βλάμη,
λίγη Ρούσικη σαλάτα, μπουτὶ γάλλου, καὶ σαλάμι,
νὰ 'στὰ φέρω τυλιγμένα νὰ τὰ φῆς νὰ μακαρίσης
'στὰς δεινὰς τῆς πτώχικας κρίσις.

Καὶ κατάκαρδα λυποῦμαι, ποῦ μὲ τᾶλλα δὲν 'μπορῶ
νὰ σοῦ φέρω καὶ συμπάντας ἀπὸ τοῦτον τὸν χορὸ,
νὰ γευθῆς καὶ σὺ 'λιγάκι τὸ κρασί τῆς Καμπανίας
κι' αὐθωρεὶ νὰ ξεσπαθῶτης ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.
Κι' ἂν σουφρώσω μὲ μπουκάλα καὶ τὴν βάλω μὲς 'στὴν
[τσέπη,

'Ετὸ Σουπέ 'ριχτήκαν ὄλοι, Περικλέτο μου Βαρόνε,
ποῦ θαρρεῖς οἱ μουτερρῆδες ἓνα χρόνο πῶς δὲν τρώνε,
καὶ προσμένουν μὲ λαχτάρα τὴν δευτέρα τοῦ Γενάρη
'στὰ φαγιὰ τῶν 'Ανακτόρων νὰ χημῆζουσε σὰν γλάροι.

Τὸ Σουπέ θ' ἀρχίσῃ τώρα,
μάρες, παιδιά, καὶ πάστε φόρα.
Γιούρικ, Μαρθανομαχίος,
μπάμ καὶ μπουμ γιὰ τὸ στομάχι.

Τοῦτο μόνος μας σκοπός,
νὰ κι' ἡ κόττα, νὰ κι' ὁ γάλλος,
καὶ χωρὶς νὰ νοιώσω πῶς
'τέλειωσε κι' ἐφέ' ὁ μπάλος.

Ἡ «Γαλήνη» τοῦ Δροσίνη.

Ῥημοκλήσια καὶ ρακούλιας
καὶ ψαράδικαις βαρκούλιας,
σάστρα τῶν ἀγρόν χρυσῶ
καὶ βοτάνια περισσά,
γαλανόφυλλαις ἐληταῖς,
καταρράκταις καὶ σπηλαιῖς,
ἐλ' ἡ φύσις, ἐλ' ἡ γῆ μὲ τὴν πρώτη προσινάδα,
μ' ἔλη τῆς τὴν ὠμορριά, μ' ἔλη τῆς τὴν ἀγριάδα,
ζωνταναίς 'στὸ Δροσίνη τῶν χρυσογλυμμένων στίχους
μὲ τὰ πρὸ λαμπρὰ τῆς κόλλης, μὲ τοὺς πρὸ γλυκοὺς τῆς
[ἤχους,
κι' εἶναι τῆς ψυχῆς γαλήνη, κι' εἶναι μία μουσικὴ
τῶν κορῶν τῆς Μνημοσύνης καὶ τῆς τέχνης μουσικῆ.

Πλὴν ἀντάξιός κι' ὁ τύπος Μάιστερ καὶ Καργαδούρη,
θαυμασιῶν τυπογράφων, πούχουν κούτελο καὶ μούρη.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κομφῶν 'Ημερολόγιον τοῦ Σκέντου γὰρ τὴν τσέπη,
ποῦ χαίρεται πραγματικῶς κανένας νὰ τὸ βλέπῃ.

'Εκίνοσ ὁ πασιγνώστος 'Ηλίας ὁ Κοκκῶνης,
ἓνας σπουδαῖος ὄμπρελς, ὅπου τὸν κικακρόνει,
ἔχει 'στὴ Σμῶνη μαγαζὶ παντοῦ μοναδικὸ
καὶ χεῖρε φήμην ὄμπρελς μεγάλου καὶ σπανίου
'στὸν ὄρομ τὸν περίφημ τὸν Εὐρωπαϊκὸ
νούμερο τρία, κι' εἰσοδος Μαδάμας τοῦ Χανίου.
'Ὀμπρέλαις γυναικῶν κι' ἀνδρῶν μὲ μαστορῖὰ πολλή,
ὄμπρέλαις τοῦ κλοκακιοῦ κι' ὄμπρέλαις τοῦ χεμῶνος,
καὶ 'στὴν Εὐρώπη λέγεται καὶ 'στὴν 'Ανατολή
τῶν ὄμπρελάδων ὄμπρελς ὁ κύρ 'Ηλίας μόνος.

Λοιπὸν ὁ μέγας 'Αρχιμς σ' 'Ανατολή καὶ Δύσι
ἀπόψε μὲς 'στὸν «Περικροῦσο» θὰ γλοκοκελαϊθήσῃ.